

Sabırsızlık Zamanı

Eylül '19

4TL

**Yaşamak
İstiyoruz!**

İÇİNDEKİLER

Merhaba

Sabırsızlık Zamanı Fanzin Ekibi

Hoşgeldin Öğrenci Dostum

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB)

Öğrenci Kadınlar Kampüslerden Sokaklara

Adana'dan Bir DÖB'lü

Kapitalizm Öldürür, Kapitalizmi Öldürün!

Nazlı Can

Krizler ve Gençlik

Ankara'dan Bir DÖB'lü

Gündemden Notlar

Adana'dan Bir DÖB'lü

Gençliğin Birleşik Mücadelesi Kazanacak

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB)

Günceli Karşılatabilmek

Antakya'dan Bir DÖB'lü

Sistemin Somutları

Adana'dan Bir DÖB'lü

Eğitim Adı Altında Emek Sömürüsü

Meslek Liseli Bir DÖB'lü

Şimdi Sabırsızlık Zamanı

Bir Ortaokul Öğrencisi

Öykü

Bir Sabırsızlık Zamanı Okuru

Sosyalist Toplumun Nüvesi Olarak Yeni İnsan

Arno Doğan

Film Tanıtımı: Potemkin Zırhlısı

Antep'ten Bir DÖB'lü

Pratiklerimizden Kesitler

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB)

Merhaba Sevgili Sabırsızlık Zamanı Okurları,

Eylül sayımız ile yeniden karşınızdayız. Hem sınıfsal anlamda hem de cinsiyet anlamında fırsat eşitsizliğiyle dolu eğitim sisteminin yeni bir dönemi başlarken, her birimizin kendi ilgi ve yeteneklerini keşfedemediği zorunlu dersler, saatler içinde değişen sınav sistemi, geleceksizlik ve belirsizliğin bizleri beklediği eğitim-öğretim dönemi açılıyor. Ekonomik krizin etkisini en çok hisseden kesimlerden biri olan öğrenci gençlik olarak ulaşım ve barınma zamları, yurt sıkıntılarıyla boğuşurken, paralı eğitim sistemi bizi bir mengene gibi sıkarken, gerici, piyasacı, dogmatik eğitim sistemi hem lisede hem de akademide bizleri umutsuzluğa sürüklüyor. **Ama gençlik olarak özgür yarınları düşlemekten, gericiliğe ve faşizme karşı kavgayı büyütmekten vazgeçmiyor, parasız, anadilde, bilimsel bir eğitimin, özgür yarınların gerçekleşeceği devrim ve sosyalizm için mücadeleyi Denizler gibi yükseltiyoruz.**

Kapitalizm çürüdükçe pervasızlaşıyor, doğayı, insanı, insani ilişkileri yok ediyor. Kadının ikincil insan muamelesi gördüğü kapitalist sistemde kadına yönelik saldırıların, çocuk istismarlarının, taciz ve tecavüzlerin en yoğun yaşandığı coğrafyalardan birinde yaşıyoruz. Devletin en yetkili ağızları, anayasa, hukuk sistemi tacizciyi, saldırganı korurken kadını kendi başına bırakıp korumuyor, tersine bu saldırıların önünü açıyor. İstanbul Sözleşmesi uygulansın diyenler veya dinci-faşizmden kadınlar lehine yasa çıkarmasını ya da yasayı uygulamasını isteyenler, kadınlara en çok saldıran, kadınların bedeni üzerinden iğrenç söylemlerde bulunanlardan bunu isteyerek büyük bir yanılğı içine giriyorlar. **Ama kadınlar gerçek mücadele yolunun sokaktan, pratikten geçtiği bilinciyle sokakları zapt ediyor, eyleme geçiyor, 'Yaşamak İstiyoruz' diyerek özgürlüğün yolunu açıyorlar. Hem kendi özgürlüklerinin yolunu açıyorlar, hem de toplumun tüm kesimlerine mücadele etmeleri için güven veriyorlar.**

Dinci- faşizm işçi sınıfına, kadınlara, gençlere yönelik saldırılarını sürdürürken, geçtiğimiz haftalarda Van, Amed ve Mardin büyükşehir belediyelerine kayyumlar atayarak uzlaşma isteyenlere çok net bir cevap verdi. Sermaye sınıfı ve faşist devleti Kürt halkının onurunu ayaklar altına almaya çalışırken, iradesini hiçe sayıp kayyumları atadı. Kürdistan'ı işgal ve ilhak altında tutan, Kürt halkına karşı içeride, dışarıda savaş politikası yürüten dinci-faşizm uzlaşma çağrılarını değil, kendisine karşı yükselecek savaş çağrılarını dikkate alır ancak. Bugün sokakları yaşlısıyla, genciyle, dolduran binlerce insan Kürt halkının iradesine ve onuruna nasıl sahip çıktığını bizlere gösteriyor. Gerçek kurtuluşun yolunun savaşmaktan ve zafer için bedel ödemekten geçtiğini herkese kanıtıyor.

İşte çelişkilerin çok yoğun, çatışmanın çok sert yaşandığı coğrafyalarımızda öğrenci gençliğin gerçek özgürlüğü işçi sınıfı, kadınlar ve Kürt halkı ile devrim mücadelesini yükseltmekten geçiyor. Okulların açılmasından itibaren amfileri, kampüsleri, liseleri ve sokakları kavga yerlerine çevirelim, özgürlüğe yürüyelim. Bu özgürlük mücadelesinde bize yol gösterecek DÖB'de örgütlenip, gençliğin devrimci yayını Sabırsızlık Zamanı'nı elden ele ulaştıralım!

Sabırsızlık Zamanı Fanzin Ekibi

HOŞGELDİN ÖĞRENCİ DOSTUM

Hem sınıfsal anlamda hem de cinsiyet anlamında fırsat eşitsizliğiyle başladığın eğitim sisteminin yeni bir dönemine daha hoşgeldin. Şimdiye kadar ilgi ve yeteneklerini keşfedemediğin derslerden, saatler içinde değişen bir sınav sisteminden geçtiğin için yeni dönemden çok umutlu olmayabilirsin. Haklısın!

Umutsuzsun ;

Çünkü, sana sunulan derslerle kendini zihinsel, bedensel, ruhsal açılardan, hatta hiçbir açıdan geliştiremiyorsun. Çünkü, bilimsel konulardan arındırılıp, zorunlu din dersleriyle, gerici uygulamalarla donatılan bir eğitim sistemiyle karşı karşıyasın.

Çünkü, staj adı altında emek gücün sömürülüyor ve emeğinin karşılığını alamıyorsun.

Çünkü, internet sansürleriyle bilimsel bilgiye ulaşacağın mecralar erişime engelleniyor.

Çünkü eğer kadınsan hayatın her alanında olduğu olduğu gibi burda da cinsiyet ayrımcılığına maruz kalıyor, ikinci plana atılıyorsun; eğitim olanaklarından yeterince yararlanamadığın gibi her an bedensel veya ruhsal tacizlere, tecavüzlere maruz kalabilecek olmanın baskısını hissediyorsun.

Çünkü, tek gecede değişebilen, belirsiz üniversiteye geçiş sınavı sana yalnızca başarısızlık korkusu, geleceksizlik kaygısı sunuyor. Üniversitelere iyi bir eğitim almanın hayali ile gitmişken, bilimsel eğitime dair kısıntıların dahi olmadığını görüyorsun. Mezun olduğunda ise işsiz kalma ihtimalin çok yüksek.

Bugün üniversite okuyan yüz binlerce genç insan işsiz! Bunlarla birlikte OHAL ve KHK'lar ile birçok meslek kollarından ilerici, aydın, demokrat, devrimci binlerce akademisyen mesleklerinden ihraç edildi. Yapılan haksızlıklara, savaşa, yıkıma karşı sesini yükselten, barış bildirgesine imzacı oldukları için yüzlerce ilerici, devrimci, demokrat hocamız bir çırpıda üniversitelerden atıldı. Okullarımız polis-sivil faşist-ÖGB işbirliği ile karakollara çevrildi. Ve en önemlisi içinde bulunduğumuz siyasal ve ekonomik krizin yansımalarını, dinci faşizmin baskılarını okulda da, sokakta da her yerde hissediyorsun.

Şimdi bütün bu umutsuzlukların aslında kapitalist sisteme ve onun şekillendirdiği eğitim sistemine dair umutsuzluklar olduğunu fark etme zamanıdır! Şimdi bizi başarısızlığa mahkum edip bizleri geleceksizliğe, işsizliğe, intihara sürükleyen kapitalist sisteme dair umutlarımızı karartıp, bize kendi geleceğimize yön verebilme olanağı sunacak, kendimizi keşfedebilmenin yolunu açacak yeni bir dünyaya dair umudu büyütme zamanıdır! Bunun yolu da yaşanılabilir yeni bir dünyayı kendi ellerimizle kurma mücadelesinden geçer!

El Ele Verelim, Birlikte Üretelim!

Mücadeleyi Birlikte Örelim,

Birlikte Örgütleyelim!

DÖB'e Katıl, Mücadeleyi Yükselt!

Şimdi Devrim Zamanı!

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB)

ÖĞRENCİ KADINLAR KAMPÜSLERDEN SOKAKLARA!

Kadın sorunu sınıflı toplumlarla beraber ortaya çıkmıştır. Kadın ilkel komünal toplumdaki sonradan gelen tüm toplumsal sistemlerde hem sınıfsal olarak emek sömürüsüne hem de cinsel olarak cinsel sömürüye maruz kalmıştır. Evde, okulda, işyerinde, sokakta hayatın her alanında ikinci plana atılmıştır. Fabrikalarda ucuz işgücü olarak görülmüş, evde eşinden şiddet görmüş, gece sokağa çıktığı için tecavüze uğramıştır. Söylemlerde bile kadın, ezilen, baskılanan, dışlanan taraf olmuştur. Saçı uzun aklı kısa, kızını dövmeyen dizini döver, sırtından sopayı karnından sıpayı eksik etmeyeceksin, kız kısmının dili değil eli işler vb. söylemler örnek olarak verilebilir.

Zamanının büyük çoğunluğunu evde temizlik yaparak ve çocuk bakarak geçiren kadın, ev içinde köleleştirilir. Hiçbir sosyal faaliyette bulunamaz. Zaman zaman eğitim hakkı bile elinden alınır. "Kız kısmı okumaz, kadının yeri kocasının yanındır, kadın evlenip çocuk doğurmalıdır" gibi söylemler kadınları eğitimden, sosyal hayattan uzaklaştırır. Fakat teknolojinin gelişmesi, kadınların bilincinin değişmesi ve mücadele etmesi ile beraber günümüzde kız çocuklarının büyük bir çoğunluğu eğitim hakkından yararlanmaya başlar. İş ve eğitim hayatıyla ev sınırlarını aşan kadın, yine de özgürleşemez. Çünkü kapitalist sistemdeki eğitim; dinci-gerici, anti bilimsel ve cinsiyetçi eğitimidir. İmam hatiplerin yaygınlaştırılması, din derslerinin zorunluluğu, devletin gerici söylemler, kadın öğrencilerin birçok sorunla karşı karşıya kalmasına neden olur. Kadın öğrenciler cinsiyet eşitsizliğine maruz kalarak mesleklerini seçerken bile özgür bir şekilde karar veremezler. Kadın öğrenci inşaat mühendisi olmak ister, "Elinin hamuruyla erkek işine karışma" derler. Hemşirelik, bakım içeren işler ya da öğretmenlik gibi işlerin kadınlar için daha uygun olduğu söylenir. Çünkü kadınların ev içinde yaptığı çocuk bakımı, eğitimi gibi işlerin ahlaki normlara daha uygun olduğu düşünülür.

Liselerde ve üniversitelerde kadın öğrencilerin yaşadığı diğer önemli sorun ise taciz-tecavüz ve şiddet olaylarıdır. Kimi zaman öğretmenleri, kimi zaman erkek arkadaşlarının sözlü ya da fiziksel taciziyle, şiddetiyle karşı karşıya kalırlar. Kapitalist sistemde sık sık ve derinleşerek yaşanan ekonomik ve siyasal krizin yarattığı çürüme ile, dinci-cinsiyetçi eğitim ile ve burjuvazinin mahkemelerinde taciz-tecavüzün meşrulaştırılması ile taciz-tecavüzler artış gösterir. Okullarda öğrencileri eğiten(!) profesör, doçent veya diğer öğretim görevlileri dahi kadın öğrencilere yapılan taciz-tecavüz haberlerine karışıyor. Buna Çukurova, Anadolu, Ankara ve daha birçok üniversitede yaşanan cinsel saldırılar örnek olarak verilebilir. Ankara Üniversitesi'nde kendisine ait bir klinikte, öğrencisine cinsel saldırıda bulunur, Prof. Dr Hasan Bilgili... Hem okuyup hem de geçimini sağlamaya çalışan Şule Çet, patronu tarafından tecavüze uğrayarak katledilir. Lise öğrencisi Cansel, öğretmeni tarafından cinsel saldırıya uğrar ve okul yönetiminin bu saldırının üstünü kapatmaya çalışmasıyla beraber intihar eder. Özgecan Aslan, Berfin Özek, Ayşegül Terzi ve buraya yazsak sığmayacak kadar çok kadın...

Biz kadınlar, evde kocadan, okulda öğretmenden, sokakta erkek arkadaştan, metrobüste sapkınlardan kaynaklı büyük tehlikelerle karşı karşıyayız. İş hayatına başladığımız zaman bile meta olarak görülüyor; fiziki ölçülere uygun ve çekici olmamız isteniyor. Devlet ise bize bu sorunlara karşı kadınlar ve erkekler ayrı otursun, sadece kadınların bineceği pembe otobüsler olsun gibi gerici fikirleri sunuyor. Kıravat taktığı için iyi hal indirimi verir tecavüzcüye. Geçtiğimiz aylarda Japonya'ya giden RTE de, Japonya'daki sadece kadınların olduğu bir üniversiteyi gezerek, Türkiye'de de bunun adımlarının atılacağını söyledi. Dinci-gerici devlet kadın öğrencilerin sorunlarına çözüm bulmak bir yana, dinci, cinsiyetçi söylemler ve uygulamalarla tacizin, tecavüzün önünü açıyor. Biz genç emekçi kadınlar, işçi kadınlar, emekçi kökenden gelen ve çalışmak zorunda olan öğrenci kadınlar hem cins olarak, hem de sınıfsal olarak ezildiğimiz için yaşadığımız bütün sorunlara karşı, bulunduğumuz her alanda örgütlenmeliyiz. Lisede, üniversitede, fabrikada... Bizler üniversitelerde sürekli bir araya gelmeli, yaşadığımız sorunları konuşmalı ve çözüm üretmeliyiz. Fakat çözüm yolumuz erkek- kadın savaşımıyla değil, burjuvazi ve proletaryanın arasında sürüp giden kapitalizmin temel çelişkinin ön planda olduğu emek-sermaye arasındaki sınıf savaşımı olmalıdır. Çünkü cepheler erkekler bir safa, kadınlar bir safa diye değil, üretim araçlarına sahip olan kadın ve erkekler bir safa, emeğini satmak zorunda olan kadın ve erkekler bir safa diye belirlenecektir. Kadın öğrenciler işçi sınıfı ve ezilen halklarla birlikte sosyalizm için mücadele ederek okul sıralarından sokaklara taşmalıdır. Kadınların özgürlüğü, devrim mücadelesiyle ve sosyalizmle gelecektir.

Adana'dan Bir DÖB'LÜ

KAPİTALİZM ÖLDÜRÜR, KAPİTALİZMİ ÖLDÜRÜN!

Sokakta yürürken, ders dinlerken, bir kafede otururken, televizyon izlerken, arkadaşlarla sohbet ederken bilincimize çürüyen bir sistemin bencil ve aşağılık özellikleri yerleştiriliyor. Kapitalizm, bize fiziksel olarak zarar vermeye kalmıyor, aynı zamanda duygularımızı, fikirlerimizi ve düşüncelerimizi de yönlendiriyor. Bunu nasıl mı yapıyor?

Kapitalizm sömürüye, paraya, kara, rekabete dayalı bir sistemdir ve ne insana, ne de insani değerlere dair hiçbir şeyi önemser. Ve krizlere, insanca olmaktan uzak kendi yapısında bulunan yanlışlara, eksikliklere rağmen egemenliğini devam ettirebilmek amacıyla bütün üst yapı kurumlarını kendi ideolojisine göre şekillendirir, şekillendirmek zorundadır.

Öğrencilerin zamanlarını en çok harcadığı okullardan başlayalım... Evet hepimiz eğitim sisteminin, minimum 12-16 yıllık öğrencilik yaşamımızda bizlere bilimsel olarak neredeyse hiçbir şey katmadığını biliyoruz. Okula sevdiğimiz alan, bölüm üzerinde uzmanlaşmak veya yeni üretimlerde bulunmak için değil, para kazanabilmek için gidiyoruz. Paralı eğitim sistemi bizi buna mecbur ediyor. Derslerde "insan doğası gereği bencildir", "İnsan insanın kurdudur" diyerek insanların doğuştan bencil olduğu, birbirlerine güvenmemeleri gerektiği ve insanların ortak üretimlerde bulunamayacağı, hiçbir zaman birlikte hareket edemeyecekleri anlatılarak bir biçimiyle ayrıştırılmaya çalışılıyor. "Din" kullanılarak, sorgulamak ve düşünmekten uzaklaştırılıyor. Her şeyi birer robot gibi kabul etmemiz isteniyor.

Devletin en küçük yapı birimi olan ailede de işleyen sistem yine kapitalizmdir ve doğduğumuzdan itibaren, ailelerimiz tarafından çoğunluğu farkında olmadan burjuva kültür ve anlayışa uygun olarak, bencil bireyler olarak yetiştirilmeye başlarız. Örneğin, bir annenin çocuğuna okula götüreceği beslenmesini verirken "Bu senin, kimseye verme" demesi bize çok normal geliyor olabilir ama aslında işte tam da burada burjuva kültür ve anlayışla karşılaşırız. Ya da ataerkil bir sistem olan kapitalizmdeki kadın-erkek ilişkisi veya ayrımı, ailede de aynı biçimiyle vardır. "Baba" genellikle maddi geliri sağladığı için ezen konumundadır ve diğer aile bireylerinin haklarına müdahale etme hakkını kendinde görür. Burada suçlu olan babalar-anneler değildir elbette, bu durumun temeli kapitalizmdir.

Günümüzde 7'den 70'e herkesin kullandığı sosyal medya da yozlaştırıcı bir rol oynuyor kapitalizmin elinde. Sosyal medyanın, teknolojinin ileri düzeylere ulaşmasının ve bilginin dolaşımının bu kadar kolaylaşması, saniyeler alması yadsınamayacak bir biçimde insanlığın gelişimi için çok önemlidir. Ancak bugün sosyal medya, uluslararası tekelleşmiş şirketlerin neredeyse her internet sitesinde reklamlarının yapıldığı bir alan haline gelmiştir. Makyaj videolarıyla, Hollywood'daki "ünlü"lerin binlerce fotoğrafının yayınlandığı, içeriği boş paylaşımların yapıldığı, birçok kişi için zaman tüketmekten başka hiçbir işe yaramayan bir haldedir.

Okul, aile, sosyal medya aracılığıyla ve daha bir sürü biçimde bizlere dayatılan kapitalizmin yozlaştırmaya yönelik ideolojisi, bugün bireysel mücadelelerle, bireysel karşı çıkmalarla çözülebilecek sorunlar değildir. Daha önce de söylediğimiz gibi, kapitalizm, var olduğu sürece bizler kapitalizmin ideolojisi ile şekilleneceğiz. Kapitalizmin bize dayattıklarına karşı yapmamız gereken ise zaman kaybetmeden, bilimin, sanatın, temelinde insanın olduğu bilimsel sosyalizm yolunda ideolojik olarak donanımlı olmak ve marksist-leninist ideolojiyi en doğru haliyle kavrayan ve politikalarını bilime dayandırarak olgulardan hareketle belirleyen bir yerde örgütlenmek, devrim için, insanı temel alan daha ileri bir sistem için, sosyalizm için mücadele etmektir. Kapitalist sistemi kökünden söküp atmak, sosyalist sistemi kurmaktır. Bugün içinde bulunduğumuz ekonomik, sosyal ve siyasal kriz koşullarında "sosyalizm" çok daha hızlı ulaşılması gereken bir ihtiyaç haline gelmiştir. "Şimdi değilse, ne zaman?" diyerek harekete geçmeli ve devrimci unsurları, devrimi en geniş kitlelere, liseli, üniversiteli gençliğe götürmeliyiz.

"Güzel günler göreceğiz" diyor Nazım Hikmet... Elbette güzel günler göreceğiz. Ve artık yaşamın giderek zorlaştığı bu günlerde güzel günler için yapılması gerekeni yapacağız. Güzel günlere giden süreci hızlandırmak için harekete gecelim!

NAZLI CAN

Krizler ve Gençlik

TDK'nın sözlüğünde krizin ekonomideki kelime anlamı çöküntü, gençliğinkiyse insan hayatının ergenlikle orta yaş arasındaki dönemi. Peki gençlik ve kriz; yani ateşle barut, okla yay ne anlama geliyor? Devletin akıl fikir kurumlarından biri olan TDK, burjuva sınıfın felsefesi olan metafizik felsefeyle tanımladığı kelimeleri bize yüzeysel olarak gösteriyor. Onun için düşünce iplerini burjuva sınıfına bıraktığımızda, gerçekte hayatı sallayıp duran bu iki gerçeğin iki kavramı, gençlik ve kriz; belki aynı cümlede kullanılamayacak denli birbirine uzak duruyor. Peki gençlik devrimden başka bir yolla güzel yaşayamacaksa, krizler de düzenin en zayıf düştüğü anlarsa; biz ne anlamalıyız kriz ve gençlikten?

Olgulara, olaylara, yaşananlara en kararlı ve en devrimci sınıf olan işçi sınıfının gözüyle bakmalı, işçi sınıfının elleriyle vurmalyız. Şimdi işçi sınıfının dürbününü bir elimize alalım, hakkında yorum yapalım; sonra elleri de konuşuruz. İşçi sınıfının felsefesi diyalektik materyalizmdir. Yani sadedir ama karmaşıktır. Şöyle,örneğin gençlik kavramını burjuvazi gibi sadece hareketsiz bir anından yola çıkarak anlatmaz, donuk halini ve diğer varlıklarla bağlarını, yaptıklarını ve yapmadıklarını anlatmadan onu anlatamaz da bir burjuva ona gençlik dediğinde çocuk işçi mi? Genç kadın mı? Burjuva gençlik mi? Ayaklanmacı gençlik mi?... Sormadan edemez. Sözü keser burjuvanın. Ve kendisi aldığı sözü, gençliği; yaşadığı ülkenin düzenine, devrimin ve karşı-devrimin saflarına göre anlatır. Örneğin sadece gençlik kelimesini duyduğumuzda, aklımıza ilk gelen kelimelerden ikisi isyan ve öfke olur. Neden? Çünkü gençlerin fiziksel olarak kazandıkları birey olma yeterliliği, sosyal olarak kazanamadıkları birey statüsüyle çelişmektedir; burjuva devleti ve onun alt kurumları; gencin karar alma gücüne, üretime ve eşit olarak topluma katılmasını engeller. Bu çelişki de biz genç bireylerde öfkeye sebep oluyor, bu öfke burjuvazi ve işbirlikçilerine yönlendirdiğimizde erdemli bir öfke yani isyan oluyor. İşçi sınıfına ve ezilen halklara yönlendirdiğimizde soysuzlaşıyor ve gerici-lümpen şiddet halini alıyor. Biz birincisini yapıyoruz, ikinciniyse faşist-gerici gençlik örgütleri yapıyor (Elbette genç bir bireyin öfkesi; örgütsüz olarak da birinci veya ikinci kanala akabilir ve örneğin başka birisinin yüzüne haksızca atılan tokadı kendi yüzünde hissedip tokadı atan eli tutup kırabilir de öfkesiyle, başka birisine o haksızca tokadı atan da olabilir ancak bu bireysel girişim ya benzerleriyle buluşur ve ayakta kalır, örgütlenir ya da kurur, geniş topraklar yani koca toplum o suyu yani öfkeyi emer). Kriz, gencin fiziksel olanakları ve sosyal olanaksızlıkları arasındaki makası açıyor. Okuduğu okulun, çalıştığı işin değerini, yani toplumdaki birey statüsünü azaltıyor, ya da en basit örneklerden birini, seyahat kapasitesini inceleyelim. Türkiye ve Kürdistan'daki ekonomik bunalımın son bir yılında otobüs şirketleri otobüs sefer sayılarını azalttılar ve bilet fiyatlarını artırdılar. Bu durumda herhangi bir genç eskisinden daha az il dışına çıkıyor. Gençlerin de düzenle gündelik sürtüşmesi artıyor. Bu sürtüşmeler, devrimci öğrenciler ve genç emekçiler doğru müdahaleleri yaptığında gençleri yüreklendiriyor.

. Kısaca iki örnek vererek geçelim: Özsüt'te genç emekçilerin yaptığı gibi, ODTÜ'de devrimci öğrencilerin yaptığı gibi... Şimdiye kadar kriz ve gençlik ilişkisinin incelediğimiz kadarı; krizin etkileyen, gençliğin etkilenen olduğu kısmıydı. Reformistler, o da neredeyse sadece yazılarında kriz ve gençlik ilişkisinden bunu anlayabiliyorlar, içlerinden akli alanılsa gerçeğin pırılısından korkup aklından feragat ettiği kesin. Gerçek şu ki, gençlik krizlerin atılımcısı, kabuk kıranıdır da. Her zamankinden daha fazla. Sınıfın içindeki rolünü, en çok krizlerde oynar. Çünkü krizler,işçi sınıfının dünyayı anlama anahtarına,yani diyalektik materyalist felseye göre; burjuvazinin felsefesi metafizik gibi tek anlamlı çöküntü değil aynı zamanda yeninin başlangıcıdır da, çöken tüm varlık değil, varlığın eski halidir. Gençlik, bu değişim için biçilmiş kaftan gibidir çünkü eskiye bağlılığı genel olarak daha azdır. Bunun hem fiziksel hem de sosyal sebepleri var: Fiziksel olarak gencin değişimi özümsemek ve uygulamak için taşkınlığı ve coşkunluğu, sosyal olarak gencin sosyal alışkanlıklara daha az alışmış olması, burjuva sınıfın kurumlarına daha az entegre olması, bağlanması (örneğin bir genç 3-4 seçimdir aynı partiye oy vermiş olamaz ve bu onu siyasi olarak daha hareketli yapar veya; iktidarı, işçi sınıfının ve halkın eline aldıktan sonrasının sorunu olsa da eski düzenin anlayış kuralları çerçevesinde evlilik yapmamış genç yeni düzenin anlayış kuralları çerçevesinde evlilik yapabilir vs). 68 gençlik hareketi ve 71 devrimci çıkışı, 2013 ve 2014 yılında yaşanan ayaklanmalar, Sudan Devrimi gibi bütün ayaklanmalarda ve devrimlerde toplumun düşünmeye başladığı yeniyi genç emekçiler ve devrimci öğrenciler söyler, hissettiği yeniyi genç emekçiler ve devrimci öğrenciler yapar. Böylelikle de gençlik, krizin kendini belirlemesinden çıkıp da krizi belirler. Yoksa krizle ilişkisini tersine çevirmeyen gençlik hiç de devrime katılmak zorunda değildir. Örneğin 1980'lerde ABD'de ve Batı Avrupa'da ekonomik-sosyal bunalım gençleri belirlediğinde bolca lümpen şiddete yönlendirmiş, intihar ve cinayet oranları, ezilenin ezilene karşı işlediği suçlar hızla yükseltmişti. O gençlerin 68 gençliğinden eksiği gerçekten de kendi Denizlerinin olmayışı olabilir. Bunun için daha girişken (nicelik olarak değil nitelik olarak da) olmalıyız. İçinden geçtiğimiz tarihin bu yeni evresi, bizden bunu istiyor, hakkı da var, çünkü bize daha girişken olmamız için gerekli kapıları açıyor. Her eyleme polis saldırıyor, iyi niyetli küçük-burjuvalar bile terörize ediliyor ve daha da önemlisi başta genç bölükleri (çünkü her nesil daha güvencesiz koşullarda işe giriyor) işçi sınıfına giderek daha açıkça düşmanlıklarını gösteriyorlar. Ama bir yandan da eylemler, doğrudan etkilediği çevrede korkuyu yırtsa da genel olarak gençlikte bir korku var değil mi? Bu korku sadece korkaklık olarak değil ama ayaklanmacı kitlelerin, tekelci sermayenin devletini yıkacak birliktelikteki eylemleri bekleyip tekil eylemlere, çarpışmada kazanmayacağını düşündüğü için katılmamayı tercih ediyor.

Ankara'dan Bir DÖB'lü

GÜNDEMDE NOTLAR

- Kırıkkale'de eski eşi Fedai Baran tarafından boğazından kesilerek katledilen Emine Bulut'un olay yerinde çekilen son görüntüsünde "Ben ölmek istemiyorum" derken, 10 yaşındaki kızının "Anne lütfen ölme" dediği öğrenildi.

- Diyarbakır, Van ve Mardin belediyelerine kayyum atanarak seçili belediye başkanları görevden alındı. Ülkenin birçok yerinde kayyum ve devlet saldırılarına karşı eylemler yapılıyor.

- KYK yurtlarına %20 zam yapıldı. Geçen yıl 168 lira olan yurtların ücreti 200 lira, 180 tl olanların 215 lira, 213 lira olanların 250 lira, 237 lira olanların 280 lira, 258 lira olanların ise 310 lira olacağı belirlendi.
- Konya'da 3 çocuk annesi Tuğba Erkol, hakkında uzaklaştırma kararı aldırıldığı eşi Bekir Erkol tarafından 20 yerinden bıçaklanarak katledildi.
- Hakkari'nin Derecik ilçesine bağlı Çeme Kurk köyünde helikopterden açılan ateş sonucu, sıkılan kurşunların hedefi olan 14 yaşındaki Vedat Ekinci olay yerinde hayatını kaybetti.

- ÖSYM tercih klavuzuna göre, 122 devlet üniversitesinin 78'inde bulunan 273 bölümünde Prof. Dr, Doç. Dr. yok. 1434 bölümünde Prof. Dr, 743 bölümünde Doçent dahi olmadığı belirtildi.

- Balıkesir'de bulunan Kaz Dağları, altın madeni kurma amacıyla büyük bir tehlike ve doğa katliamıyla karşı karşıya. Altın aramaları için kesilen ağaçlar ve yapılan kazı çalışmaları ekolojiye büyük zarar veriyor. "Kaz Dağları Hepimizin" şiarıyla ülkenin birçok yerinde eylemler yapılıyor.

- Kapitalizmin doğa katliamları bununla da kalmıyor. Hasankeyf, Salda Gölü, Munzur Dağı, YHT (Yüksek Hızlı Tren) projeleri ile yok ediliyor. Bu proje ile antik kentler, yeşil alanlar, su kaynakları geri dönülmeyecek şekilde zarar görüyor.

- Katar'da Dünya Kupası şantiyelerinde göçmen işçiler greve çıktı. Doha'da başlayan sokak eylemlerinden sonra Nepal, Bangladeş, Pakistan ve Suriyeli işçiler ağır çalışma koşullarına karşı iş bıraktı.

Adana'dan Bir DÖB'lü

GENÇLİĞİN BİRLEŞİK MÜCADELESİ KAZANACAK!

Yaşadığımız topraklarda ekonomik ve politik krizin çepeçevre sardığı sermaye sınıfı, bir yönetememe krizi içerisinde. İçerde, dışarıda savaş politikası izleyen; devrimcilere, Kürt halkına, kadınlara, işçilere, gençlere pervasızca saldırmaktan ve baskı uygulamaktan geri durmayan faşizm, geçtiğimiz günlerde Kürt halkının iradesine yönelik yeni bir saldırıya imza attı. Kürt halkının seçmiş olduğu, Amed, Van ve Mardin belediye eşbaşkanları devletin en tepesinden gelen talimatla görevlerinden alındı, belediyelere kayyum atandı. Kürt halkının iradesini tanımayan, seçilmişleri polis ve asker zoruyla görevlerinden alan dinci-faşist iktidar bunu bir zafermiş gibi göstererek çok açık bir şekilde bunun faşist devletin hukukuna uygun bir şekilde yapıldığını belirterek ekonomik, politik ve askeri zorun birleşmiş gücünün faşist devletin yasalarının da üzerinin bir kalemle çizilebileceğini herkese kanıtlamış oldu. 2016 yılındaki darbe girişiminin ardından da yine Kürt halkının seçmiş olduğu temsilciler tutuklanmış, belediyelere kayyumlar atanmıştı. Dinci-faşizm uzunca bir süredir devam eden yönetememe krizinden kaynaklı yine aynı senaryoyu devreye soktu. Yönetememe krizini yaşayan sermaye sınıfı ve devleti, egemenliğini zor araçları dışında başka bir biçimde sürdürememektedir. Dışarıda Kürt halkının Rojava'daki kazanımlarını kanla boğmak isterken, yeni ilhak ve işgaller peşinde koşmaya; içeride ise dizginsiz devlet terörü ile devrimcilere, Kürt halkının örgütlü güçlerine, işçilere saldırılar sürmektedir.

Ama tüm bu amansız kavganın içinde, Kürt halkının iradesini tanımayan, onurunu ayaklar altına almaya çalışan faşizme karşı ise susmayanlar var. Kürdistan'ın her köşesinde Diyarbakır'da, Mardin'de, Van'da, Hakkari'de, Şırnak'ta Kürt anaları, Kürt gençliği yani genciyle yaşlısıyla bir halk onuru için sokaklarda mücadeleyi yükseltiyor. Üniversiteleri, sokakları dinci-gericiliğe, gerici, piyasacı eğitime teslim etmemek için kavgayı yükselten gençlik var; Amed'in, Van'ın, Mardin'in, İstanbul'un sokaklarını polis vahşetine, devlet terörüne rağmen cesurca dolduran binlerce onurlu insan var. Kürt halkı ve Kürt halkının gerçek dostları, yaşadığımız toprakların onurlu yüzleri olanlar kayyumlara, dinci-gericiliğe, devlet terörüne karşı sokakları doldurmaya, kavgayı bulunduğu her alanda yükseltmeye devam edecek.

Burdan sesleniyoruz; varlık-yokluk savaşı verdiğini söyleyen devletin en tepesindekiler korkularında haklılar:

Çünkü gençlik yetki gasbına karşı, görevden alma zorbalığına karşı sokaklarda olmaya devam edecek. Gençlik sokaklarda “Seçerseniz görevden alınız” diyenlere karşı ayakta! Hiçbir güç bizi Kürt halkıyla birlikte dövüşmekten vazgeçiremez!

Gençlik kayyumlarına, gerici rektörlere, baskıcı eğitime karşı özgürlüğü için devrimci kavgayı büyötmeye, Kürt halkıyla dayanışmayı yükseltmeye devam edecek! Gençlik olarak Kürt halkına yönelik her saldırının karşısında durmaya, birleşik devrim mücadelesini yükseltmeye devam edeceğiz!

GENÇLİĞİN BİRLEŞİK MÜCADELESİ KAZANACAK!

YAŞASIN BİRLEŞİK DEVRİMİMİZ!

DEVİRİMCİ
ÖĞRENCİ
BİRLİĞİ
(DÖB)

GÜNCELİ KARŞILAYABİLMEK

Ekonomik krizin yarattığı yıkımı gençlik üzerinde geleceksizlik, işsizlik, baskı olarak tezahür ediyor.

Kimi emekçi yoksul ailelerin çocukları maddi yetersizlikten okuyamıyorken, okuyabilenlerin de çoğu geleceksizlik ve paralı eğitimin bunalımından giderek eğitim sisteminden uzaklaşıyorlar. Bu sistem biz gençlere hiçbir şey vaat etmiyor. Atanamayan öğretmenler, ihraç edilen akademisyenler, üniversite sınavında istediği yere yerleşemeyen binlerce öğrenci genç... Bugün işte bu durum

DÖB'ün devrimci perspektifiyle öğrenci gençliği örgütlemesinin ve mücadeleyi büyütmesinin koşullarını yaratıyor. Peki bizler bu sistem içerisinde istediğimiz gibi yaşayamıyorken, anadilde, parasız, bilimsel bir eğitim göremiyorken neler yapabiliriz, yapmalıyız ?

İçinde yaşadığımız bu çürümüş kapitalist sistemin ürünü olan dinci-gerici eğitim, gençliğe yönelik baskılar, haksızlıklar öğrenci gençliğin gözlerini kapatmaya, gençliği susturmaya çalışmaktadır. Çünkü burjuvazi şunu biliyor; gençlik dinamiktir. Ve gençliğin dinamik olması devrimi canlı tutan temel şeylerden biridir. Bu yüzden özel olarak gençliği gericileştirmeye, başarısızlığa, cehalete mahkum etmeye çalışıyor. Ancak gelişen toplumsak mücadelelerin yanında öğrenci gençliğin, ilerici, devrimci gençliğin sesini susturamıyor, hareketin büyümesini engelleyemiyorlar. İşte bu mücadelede bizler DÖB'lü öğrenciler olarak gençliğin önderliğini ele geçirmek için çok çabalamalıyız.

“Çünkü DÖB'ün temel amacı Deniz'lerin başlattığı zora dayalı devrim anlayışını ve bu uğurda mücadeleyi öğrenci gençlik içine taşımaktır. Bugün nasıl işçi ve emekçiler kapitalizmin doğal-zorunlu sonucu nedeniyle giderek yoksullaşıp sefalet gömülüyorsa ve bununla geleceksizliğin, belirsizliğin içine sokuyorsa, bundan çıkış da ancak işçi ve emekçilerin kurtuluşuna direkt bağlıdır.” (Genç Yoldaş sayı .9)

Kapitalizmin yıkılışına tanık olduğumuz bu koşullar içerisinde yaptığımız ve yapacağımız her pratik çalışma bizi gençliğe ulaştırma konusunda ön açıcı olacaktır. Bu pratik öncelikle gençlik ile iletişime geçip canlı pratik ve devrimci bilinçle örgütlenmeye girişmektir. Okulların açıldığı bu yeni dönemde DÖB'ün örgütlü gücünün geliştirilmesi, nitelik ve nicelik olarak ilerleme sağlanması ve pratiğin hızlandırılması, içinden geçtiğimiz devrimci koşulları karşılayabilmemiz için şarttır. Bunun devamlılığını getirebilmek içinse pratik üretmede gelişkin olmalıyız ve yetkinliğimizi süreklileştirmeliyiz. Örneğin okulların önünde bildiriler dağıtılabılır, atölyeler kurulup bilgilendirme dersleri verilebilir, şiir tiyatro müzik grupları kurulup etkinlikler yapılabilir, kitap okuma ve anlatım günleri yapılabilir, sinema günleri yapıp çeşitli filmler, kısa filmler izlenebilir, sosyal medya üzerinden yapılacak paylaşımlarla gençlikle direk iletişime geçilebilmelidir.

Bizler aslında yaşadığımız koşulları (iç savaş, devrimci durum) biliyoruz, fakat pratiğe olan gücümüz ve inancımızın gelişmesiyle zafere ulaşabiliriz. Yapabildiklerimizin en iyisini yapabilmeli ve mücadeleyi büyütebilmeliyiz.

Çünkü Denizlerden aldığımız bu bayrağı, bu devrimci mirası onlara layık bir şekilde taşımak zorundayız.

SİSTEMİN SOMUTLARI

Paraya göre okul, okula göre para yok
Bilim ne haşa.. sen git dine göre taraf ol
Yaşat ama yasa boğ
Satırların kanı bol
Kadınların canı yok
Kaçın, çalın çare yok

Gençlerimizde bir korku vardı
Sayenizde ne kolu ne korku kaldı
Eve döner her çocuk yorgun argın
Bugün başkaldıranlar dünkü çocuklardı
Çünkü korku azaldı ve geldi akıl başa
Nezaretler doldu ama hiç bakılmadı yaşa
Evde çocuk baksın diye de okutulmadı kadınlar
Emine, Özgecan diyince akla geldi kadınlar
Böyle okula gerek yok ki sokak sana öğretir
Hem de ezbere değil tüm güzelliğiyle gösterir
Dünyada sadece devrimdir mükemmelin söylemi
Ölüme bile kafa tutar kabullenmez ölmeyi

Kapatıyoruuuz!
Sokaklar bizim, caddeler bizim, müzik her şey bizim
Baş Kaldırıyoruuuz!
Yaktık devrim ateşini, sen de getir kardeşini, barikaat ver elini
Savaşıyoruuuz!
Tarlada, fabrikada, evde, işte ve her yerde
MÜCADELE EDİYORUUUZ!
(Kapitalizmden hiçbir şey kalmayınca dek geriye)

kainat

Bir Sabırsızlık Zamanı
Okuru

Sistemin somutları kaybediyor komutları
Besili koyunlarız sanki zannediyor konuşmayız
Dar gelir konutların katlediliyor çocuklarını
Bundandır zorun varlığı kaydediliyor sorunların
Savaş başlamıştı yeni değil ellerinde gözyaşı
Altından bile değerlidir tepelerde gör Kaz'ı
Kışın esen dondurucu meltemlerden ölç yazı
Görebiliyor olabilirsin bir düşünsene kör nasıl
Gölgeler sadece ışığın gelmediği bir yerdedir
Işık ise varolan tüm emekçilerin içindedir
Bazı hayatlar beden değil ama hala fikren var
Boşu boşuna mı yazdı sence Nazım Hikmet Ran

Eğitim Adı Altında Emek Sömürüsü

Kapitalist sistemin dayandığı emek sömürüsü okullarda ve stajlarda da devam ediyor. Stajyer öğrenciler iş yerlerinde az miktarda aldıkları ücretle asıl görmeleri gereken işleri dışında her türlü işi yapmaya zorlanıyorlar. Aynı zamanda okullarında da bu sömürüyle karşı karşıya geliyorlar meslek liselerinde sektöre kalifiye eleman olarak yetiştiriliyorlar. Okul ve sanayi kurumları iş birliği sonucu stajyerler zorunlu fabrikalarda çalıştırılıyor. Ve bu çalışma koşullarında iş güvenliğine hiç bir şekilde önem verilmiyor. Ve bir çok işçi öğrenciler iş hastalıklarına yakalanıyor bazıları ise bu iş güvensizliği yüzünden hayatını kaybediyor tıpkı "stajyer Mustafa Koç" gibi. Mustafa Koç deniz ulaştırma işletme mühendisliği öğrencisi ve staj yaptığı yerde ölü olarak bulundu. Bunun sebebi ise daha sonrasında yapılan otopside "akciger enfeksiyonu" olduğu belirlenmiştir. Mustafa Koç 18 gün boyunca her gün 20 saate yakın çalıştırıldı ve kimyasal kalıntıları içeren bir tankı temizlemek zorunda bırakıldı."Böylesine yoğun emek sömürüsü ve acımasız, ağır çalışma koşulları ile daha liseden başlayarak bir öğrenci olarak değil de sanayi işçisiymiş gibi muamele görüyoruz. Meslek liseli öğrencilerin, geleceğe dair hedeflerini köreltmeye ve kapitalist düzenin ayakçılığını yapmamızı sağlamaya çalışıyorlar. Patron-okul işbirliği ile bir sürü arkadaşımız staj gördükleri yerde çok düşük ücretlerde çalıştırılıyor, emekleri sömürülüyor ve birçoğu iş hastalığına yakalanıyor. Bu sistem bize düşünemeyen, sorgulayamayan, mücadele edemeyen bir insan tipi yaratmak istemektedir. Ama biz asla boyun eğen stajyer öğrenciler olmayacağız, biz Mustafa Koç gibi bir sürü stajyer öğrenci arkadaşımızın hakkını savunan, haklarımızı bilen bilinçli birer emekçi olacağız!

Gördüğümüz gibi burjuva sistem her yerde okullarda, staj yerlerinde, fabrikalarda aynı acımasız sömürü sistemini uyguluyor. Bu sömürüyü meşrulaştırmamak için öğrenci gençliğin işçi sınıfı ile bir araya gelmesi gerekir. Eger Mustafa Koç gibi milyonlarcasını görmek istemiyorsak staj sömürülerine burjuva düzenin her türlü sömürüsüne karşı işçilerin, öğrencilerin birleşmesi şarttır.

Kapitalist eğitim sömürülmevi mesrulaştırır!

ŞİMDİ SABIRSIZLIK ZAMANI!

Kökeni Fransızca'dan gelen capitalisme yani kapitalizm üretim araçlarının özel mülkiyetine ve bunların kâr amacıyla işletilmesine dayanan ekonomik sistemdir. Kısaca sermaye sahiplerinin (Dünya genelinde %1'lik kesim) egemen olduğu sömürü üzerine kurulu düzendir. On altıncı yüzyılda serbest piyasa olarak ortaya çıkmıştır. Bizler de bu düzende yaşıyoruz zaten. Eğer bir ülke kapitalizmle yönetiliyorsa o ülkede zenginsen yaşarsın, fakirsen ölüsün. Bu demek oluyor ki dünyanın %99'u ölü. Bizler ölmek, zenginlere boyun eğerek yaşamaya mecbur değiliz, bu düzeni yıkabiliriz. Neden mi yıkmadık şimdiye kadar? Cevabını vereyim. Bunun iki sebebi var. İlki, halk korkuyordu. İktidarın gücünden daha doğrusu parasından. İkincisi ise birilerinin onları bu düzenden kurtaracağını düşünüyorlardı. Ama şimdi öyle değil. İnsanlar dayanamıyorlar. Aslında iktidarın onlardan korkması gerektiğini anladılar. Aynı zamanda artık kendilerinin bir şeyler yapması gerektiğini de anladılar. Zaten bunu elbet bir gün anlayacaklardı. İktidar da halkın artık gözünün açıldığını gördü. Bu yüzden de iktidardan farkı olmayan ama çok farklıymış gibi gösteren CHP'nin İstanbul ve Ankara gibi büyük illerde ipleri ele almasına karışmadı uzaktan izledi sadece. Sizce de bunu istemeseydi hile yapmaz mıydı ya da izin verir miydi buna? Tabii ki hayır. Bu insanları susturmak için yapıldı. Mesela Ekrem İmamaoğlu küçük reformlarla, insanlara vaatler sunarak halkın biriken öfkesini dindirmeye çalıştı. Fakat bunun en fazla 1-2 ay süreceğini Ekrem İmamaoğlu'da iktidar da biliyor. Çünkü kadınlar, işçiler, gençler hepsi çok öfkeli. Kadınların (kız çocukları dahil) tacize, şiddete ve tecavüze uğradığı, gençlerin okullar bitirip işsiz kaldığı, işçilerin çok düşük ücretlerle çalıştırıldığı bir ülkede yaşıyoruz sonuçta. Herkes öfkeli olmakta sonuna kadar haklı. Halkın öfkesini dindiremeyecekler! Halk sabırsız. Çünkü şimdi;

SABIRSIZLIK ZAMANI !

Antakya'dan bir ortaokul öğrencisi

ÖYKÜ

“Ve vakur bir damla olmak
dalga için
katılmak okyanusa
aşk için
isyen için...”

Hızlı adımlarla eskiden tanıdık sokakları tek tek selamlayarak geçiyorum. Acelem var. Sürekli arkama bakınıp duruyorum. Eskiden kalan bir alışkanlık olsa gerek. Beni takip eden bir gölgenin olmaması umudunu taşıyorum kafamda. Sahi bununla yaşamayı öğreneli çok zaman olmamış mıydı? Ama bugün olmaz. Bugün eski bir dostumla hasret giderme zamanı. Çok bekledik biz bu günü. Birbirimize anlatacaklarımız var, olmalı. Söylenmekten olsa gerek ki artık nefesimi kontrol edemez oldum. Soluklanmak için durakladım. Olduğum yerden gökyüzüne kaldırdım kafamı. Gecenin karanlığına bıçak gibi saplanan ay ile göz göze geldik. Devam etmelisin der gibi. Devam etmelisin. Yoruldun lakin kalk ayağa devam etmelisin. Tekrar hızlandırdım adımlarımı. Geçtim taş evleri, dar sokakları, yılgın sokak lambalarını... Hepsini ardımda bıraktığımda önüme toprak patika bir yol çıktı. Yolun iki tarafı boydan boya başı arşa değen kavak ağaçları karşıladı beni. Hafifçe eğilip selamlıyor gibiydiler. Derinden esen rüzgar gideceğim yere kadar eşlik etmek istercesine dokundu. Karşı çıkmadım. Takıldım peşine. Aradan on dakika geçmeden vardım sonunda gideceğim yere. Durdum. Her ayrıntısını ezberlemek istercesine dokundum zamanın derinlerine.

Kaya derinliğinde , ağaç siperlerinde kocaman bir gülümseme karşıladı beni. Dolu dizgin güneşe sürülen atların hırçınlığı bakışlarında. Koşup sarılmak istercesine sıçradım yerimden koştum, koştum. Canın cana hasretinden kucakladım. Kavganın ateşlerinde yananlara selam olsun dercesine haykırdı ellerim, bakışlarım, yüreğim. Duygusallığı artık bir kenara bırak dedi sanki kızarcasına. Haklıydı. Toparlanmak için geriye doğru bir adım atıp çöktüm yere.

-” Çok zaman oldu. Buraya nasıl geldiğime dair bir fikrim yok. Seni tekrar göreceğime emin değildim.” diye atıldım söze. Sonrası sessizlik. Yüzünün derinliklerinde ince bir çizgi. Düşünüyordu. Ya da söze nasıl başlayacaktı bilemedi.

- “Seni iyi gördüm. Biraz büyümüşsün yoksa yaşlanmışsın mı demeliyim?”

- “Buralarda zaman hızlı akıyor.”

Bu söylediğim komik gelmiş olmalı ki kahkaha atmaya başladı. Sonra hemen ciddiyetini kuşandı. Döverken karanlığı döküldü ağızından kelimeler.

- “Nasıl gidiyor?”

- “Şafak artık söküyor. Ayaklanıyorlar. Geliyor yeni çok az kaldı.”

- “Biliyorum. Bu günlerde bizi etkileyecek kötü günler yaşıyor olabiliriz. Her gün bir başka acı haberler okuyacağız, yaşayacağız, karşılaşacağız. Her gün öldürüleceğiz. Fakat kimse umutsuzluğa kapılmasın. Zaferin habercisi bu günler...”

- “Ateş çemberinden geçiyoruz. Bizleri ayakta tutan zaferin ayak sesleri. Zindanlara sor, katledilen kadınlara sor, elma şekeri yiyemeyen çocuklara sor, elleri nasırlı emekçilere sor, rant için yok edilen ağaçlara sor. Doruklardan gelir sesimiz. İnancımızın alevi sönmek üzere harmanlanıyor.”

- “Bayraklar elden ele, türküler dilden dile.” dedi sözünü tamamlamadan kesti. Düşünmek için sustu belli ki. Nereye koyacağını şaşırıldığı eller konuşmaya başladı. Körükleyin kör kıvılcımı, hazırlayın kor yangını dercesine haykırıyordu elleri sanki.

Dursun istedim zaman. Yalnızca birkaç dakika da olsa dursun. Belki bencillikti. Belki yanlıştı. Ama adı özlemde. Utandım kendimden, belli etmemek için duygusallığımı kaçırdım gözlerimi ondan. Anlamış olacak ki gülümsedi. Konuşmaya devam etti.

- “Kaç zaman oldu görüşmeyeli?”

- “Çok zaman oldu.”

- “İlk tartıştığımız konuyu hatırlıyor musun?”

- “Elbette. Yoldaşlık nedir diye günlerce hatta aylarca tartışmıştık.”

- “Senin bu konu hakkında söylediklerin kelime kelime ezberimde. -Yoldaşlığımızı derinleştiren şeyler var. Sevgi, dostluk, ideolojik-politik bağlarımız gibi. Bunlardan birinin eksikliği yetersizdir. Bu bağlar bizi birbirimize kenetleyen şey. Bizler yaşamımızı paylaşıyoruz. Kilometrelerce uzakta bile birbirimizi hissederiz. Yıllarca gözden uzak kalsak bile her zaman yan yanayızdır. En çok bize vurur hasret. En çok biz biliriz yüreğimizi yumruğumuzun içine alıp bir kardeşi sırtımızda taşımayı.- Hatırladın mı? Şimdi kaçırma gözlerini benden. Kafandan geçenleri biliyorum. Kendimi senin yerine koyuyorum. Çok zor.” Konuyu kapatmak istiyorum. Sessizliğe bırakırsam kendimi kafamın içindeki sesi susturamam diye konuşmaya devam ediyorum.

- “Bizi cesur kılan şey korkularımıza rağmen yürümeye devam etmektir. Hafızamı zorluyorum ne zaman örgütlenmeye karar verdim diye. Karmaşık bir anı silsilesi içerisinden geçiyorum. Hayatımı değiştiren iki olay hatırlıyorum. Lise birinci sınıftayım. Akşam haberlerini izliyor annem. Bir alt yazı “YAŞAMAK İSTİYORUM”. Eski kocası tarafından kızının gözleri önünde boğazı kesilmiş bir anne...

Herkes sosyal medyadan yorum yapıyor konuya dair. Lakin sokaklar boş... Çok zoruma gitmişti. Canice katledilmiş kaçınıcı kadındı. Namus meselesi denilip üzeri örtülmeye çalışılacaktı burjuva mahkemelerinde. Kadın cinayetlerinin politik olduğu gerçeğinin üstünü örtecekti ki sistemlerindeki çürümeyi çirkince maskeleyebilsinler. Yaşamın her alanında ikincil konumumuzu derinlerden ta yüreğimden hissediyordum. İkincisi ise peçete satan bir çocukla aramızda geçen kısa sohbetimizdi. Babası inşaatta çalışırken ölüyor. Anne kalıyor bu yaşamda iki çocukla tek başına. Aileye yapılan açıklama kısa iş kazası. Şikayetçi olacakları durumunda bir şey elde edemeyecekleri yönünde tehditler. Yüzlerce yaşanmışlık hikayesinden yalnızca ikisi... Güçlü olan her zaman son sözü söyler diyorlar. Güç kavramına savaş açtım kafamda. Yaşamı nasırlı ellerimizle ören biz, üreten biz. Son söz de bizim olmalıydı. Örgütlenmeli. Mücadele etmeli. Cesur savaşçılar olmalı. Zafer günü her şeye degecek. Bütün hasretlikler son bulacak diyerek adım atmıştım bu yaşama.”

Sanki nasıl örgütlendiğimi bilmiyormuşçasına anlattıkça anlattım. Zamanımızın

daraldığını hissettikçe uzun uzun cümleler kurmakta kararlıydım. Bir daha göremeyeceğime emindim. Derin bir keder kapladı içimi. Ama bu keder umutsuz değildi. Umutsuzluktan çok uzaktı. Kendimi bir aynanın önünde hayal ettim. Aynaya yaklaştıkça biraz daha gülüyordu göz bebeklerim. Arkamda milyonlarca insan. Kendime seslendim. Asla yalnız değilsin. Belki en güzellerimizle en çok gülenlerimizle ayrı düştük, ayrı düşürüldük fakat asla terk etmedik umut, kavga, sevgi cephemizi. Yine düşüncelere dalmışken ince tiz bir ses ile irkildim.

- “Bende ilk örgütlendiğimde -örgüt- kavramından çekiniyordum. İnsanlar genel olarak çekiniyor. Anlatmak lazım doğrusunu. Örgütlenmenin yoldaşlık olduğunu, esaretimize son verecek mücadelenin anahtarı olduğunu, birlikte -birleşe birleşe- kazanmak olduğunu anlatmak kavratmak gerek.”

- “BİZ KAZANACAĞIZ!”

- “BİZ KAZANACAĞIZ!”

Kocaman tebessümümüzle baktık birbirimize. Bir türkü tuttu dillerimiz. Zaferin türküsüydü bu. Umudun türküsü. Hasretin türküsü. Bizim türkümüz... Kucakladık sevdayı dost sabahlara doğru. Özgürlüğe, kardeşliğe doğru kucak açtık. Yürek çattık biz dostlarla hep birlikte altın çağa.

- “Artık gitme vakti.” dedi.

Saat kaç olmuştu? Buraya gelirken bana eşlik eden rüzgar yavaştan serin serin kalkma vakti diyerek kibarca beni uyarmaya başlamıştı sanki.

- “Gitme vakti. Gün aydınlanmadan gitmeliyim. Burada görünmek iyi olmaz.”

- “Yarımlar da tekrar görüşeceğiz.”

- “Mutlaka!”

- “Ve vakur bir damla olmak, dalga için, okyanusa katılmak...”

- “Aşk için, isyan için.”

Sıkıca kucaklaştık. Gitmeden elime bir kağıt sıkıştırdı. Gelmemin sebebini az kalsın unutuyordum. Parmaklarımın arasına sıkıca aldım verdiğini kaybetme, düşürme ihtimalini ortadan kaldırmak adına. Ve arkamı dönüp uzaklaştım oradan. Arkama bakmamak için büyük çaba harcadım. Bakarsam gidememenin korkusu... Hızlandırıdım adımlarımı. Daha da hızlı hareket etmeliydim. Yürüyecek çok yolum, yapacak çok işim vardı. Geldiğim yolu kullanmamaya özen göstererek geçtim sokakları. Artık iyice gün ışıdı. Uyandı koca şehir. İşçilerin mesai koşuşturmacasını, çocukların okul telaşını yarararak kayboldum gözlerden. Karıştım kalabalığa. Daha da kalabalık olmak için. Bir daha karşılaşacağımız günü ipe çekerek, kafamı gökyüzüne kaldırıp sessizce mırıldandım. "Canım Yoldaşıma Sevgilerle"

Sosyalist Toplumun Nüvesi: Yeni İnsan

-Arno Doğan

Devrimci öğrencilerin pratik faaliyeti kendisini geleceğin işçileri ve emekçileri olarak gören geleceksizleşmiş ve güvencesizleşmiş, genç, devrimci üniversiteli ve liseli öğrenci kadrolarının ve aynı koşullar altında içinde bulunduğu koşullara tepki gösteren kendiliğinden hareket eden öğrenci gençlik etrafında şekillenir. Genç, devrimci öğrenci kadroların görevi kendiliğinden tepkileri, isyanları, karşı koyuşları, başkaldırıları ve protestoları örgütlemek, merkezileştirmek ve bu karşı koyuşları devrime yani iktidara yönlendirmektir. Çünkü sınıf bilinçli bir komünist, kurtuluşun ancak ve ancak devrimle ve sosyalizmle gerçekleşeceğini bilir. Günümüz, memnuniyetsizliğin tarihsel anlamda en yüksek olduğu ve bunun yanında bir önceki durgunluk –gericilik- dönemine oranla öğrenci gençlik içinde hem nicel hem de nitel anlamda çok daha büyük tepkilerin ve eylemselliklerin olduğu bir dönem olma özelliği bakımından dikkat çekiyor. Yani kendiliğinden eylem her yerde kendisini baskın kılıyor ve devrimci yöntemleri benimsemekten çekinmiyor. Bu noktada devrimci öğrenci kadrolara düşen görev bu eylemsellikleri devrime örgütlemekten ve merkezileştirmekten geçiyor. Devrimci kadrolar buldukları yerlerde bu eylemlerin içlerine girerek buralarda propaganda ve ajitasyon çalışmalarını nasıl yapacağı, hangi yöntemleri benimseyeceği ve devrimin organlarının nasıl oluşturulacağı üzerine gerekli tartışmaları gereken düzeyde yürütüyor ve buna uygun pratikler sergiliyor. Ancak kitleleri etkilemek ve örgütlemek, tek başına, kusursuz bile olsa yoğun bir ajitasyon ve propaganda çalışmasıyla mümkün değildir. Nasıl ki her toplumun içerisinde kendisinden sonraki toplumun nüvelerini taşıyorlarsa, kapitalist toplumda yaşayan komünist insan da sosyalist toplumdaki bireylerin nüveleri olmak zorundadır. Kapitalist toplumda yaşayan komünist insan sosyalist –yeni- toplumun nüvesi ve bu anlamda “yeni insan”dır. Bu nedenle ajitasyon ve propaganda tartışmalarına, devrimin organlarını oluşturmaya verdiğimiz önemi “yeni insan” tartışmalarına da vermek, bu tartışmaya da öbürleri kadar değinmek gerekiyor. Çünkü kitleler ancak ve ancak yeni insanın etrafında örgütlenecektir.

Yeni insan, kendi içinde özgürleşebilmiş, kopuşu yaşayabilmiş insandır. Ancak özgürleşebilmek ve kopmak verili nesnel koşullar altında mümkündür. Bu nedenle özgürlük ve kopuş bu sistemin tamamen dışına çıkmak değildir. Bu bizim anladığımız şekliyle, kapitalist üretim ilişkileriyle kuşatılmış, onun kirli kanını hala büyük dolaşımında taşıyan insanın bir ayağını bu çamurlu zeminden kaldırmış ve ileriye doğru atmış olmasıdır. Derdimiz, kusursuz insan yaratmak değildir. Derdimiz, “yeni insan” olabilmek ve “yeni insan”lar yaratabilmektir. Çevremizde değişim ve dönüşüm isteği uyandırmaya çalışırken kendi içimizde değişimi ve dönüşümü kabullenen kendimizi çevremizle birlikte devrimin ihtiyaçlarına göre şekillendirme çabası yaratabilmektir çünkü başkalarını örgütlemek isteyen insan ilk önce kendisini örgütlemekte başarılı olan insandır. Örgütlenmek diyalektik bir süreçtir, zamana ve mekâna bağlı olarak kendini ve örgütünü yenilemekle ve geliştirmekle mümkündür.

Tarihin akışına yön vermek isteyenler, dünyayı değiştirmek isteyenler, tarihin ne olduğunu ve nasıl hareket ettiğini bilmek zorundadır. Bu noktada ilk bilinmesi gereken tarihi insanların yarattığı ancak insanların, tarihi verili maddi koşullar altında yarattığı bilinmelidir. Yani tarih nesnel ve öznel etkenlerin bir bileşimi halinde ortaya çıkar. Nesnel etkenler üretici güçler ve üretim ilişkileri iken öznel etkenler sınıf savaşımında karşıt sınıfların birbirlerine karşı aldıkları konumdur. Nesnel etkenler tarafından yönlendirilen tarih öznel etkenlerin devindiriciliği altında ilerler. Yeni insan, tarihin bu şekilde oluştuğunu ortaya çıktığını bilir. Bu nedenle toplumsal olarak oluşan hiçbir olumsuzluktan bireyleri sorumlu tutmaz. Yeni insan tarihe olan etkisinin ancak sınıfların konumlanması üzerinde olduğunu bilince çıkarmıştır. Sınıfların konumlanması üzerindeki etkisi ise işçi sınıfına ne kadar nüfuz edebildiği ile alakalıdır. İşçi sınıfına nüfuz edebilmek ise bireysel çabayla mümkün olan bir şey değildir. İşçi sınıfı ancak kolektif bir çabayla ve kolektif bir akılla devrime yönlenebilir. Çünkü işçi sınıfının kolektif akı bireylerin bireysel akılarından üstündür. Kolektif akıl ve kolektif pratik, eleştiri-özeleştiri mekanizması ne kadar iyi işliyorsa o kadar hızlı gelişir ve etkili olur. Yeni insan eleştirirken de özeleştiri verirken de ilerlemeci ve cesur olmalıdır. İlerlemeci ve cesur olmak da ancak ve ancak bireysel çıkarları değil kolektif çıkarları düşünmekle mümkün hale gelir. Kendi aklını ve kendi pratiğini kolektif akıl ve pratikten üstün gören insan ne topluma ne de devrime kolektif aklın ve pratiğin üstünlüğünü kabul eden bir insan kadar hizmet edebilir. Eleştirmekte, eleştirilmekte ve özeleştiri vermekte kolektif çıkarlar ön planda tutulduğu sürece ayıp diye bir şey yoktur.

İlerlemeci ve cesur olmak sadece eleştiri ve özeleştiri mekanizmasını işletirken ihtiyacımız olan özellikler değildir. Her anlamda cesaret bugün bir devrimcinin ve devrimci örgütün en çok ihtiyaç duyduğu özelliklerden biri olsa da, yeni insan yaratmanın temelinde ilerlemecilik vardır. Dürüstlük, çalışkanlık, cesur olma, bilimsel düşünme, tutarlılık, kararlılık; disiplin, inisiyatif, özgüven sahibi olma gibi özellikler yeni insanın sahip olması gereken özelliklerdir, bu doğru. Ancak asıl önemli olan her dakika her saniye bu özelliklerde ilerlemeci olabilmektir. Yani hiçbir zaman “Ben oldum.”, “Şunları, şunları gerçekleştirsem ben olacağım.” veya “benim olmama daha çok var çünkü benden daha iyileri var” diye düşünmemek kendi güçlü ve zayıf yanlarımızın tespitini yapıp yaşamın her anında bu özellikleri geliştirme peşinde koşmak “yeni insan”ın en temel özelliğidir. Bu tespitlerde hatalı olduğunda, ilerlenmek istenilen yönde gereken ilerlenme sağlanamadığında bunların değerlendirmesinin iyi bir şekilde yapılması ve hakkaniyetli bir özeleştiri verilmesi o ilerlemeciliğin ilerlemesi açısından gereklidir. “Olmak” diye bir şey yoktur.

Unutulmamalıdır ki, yeni insan, her yönüyle kusursuz, mükemmel, bilge insan değildir. Her insanın diğer insanlardan üstün ve eksik olduğu yanları bulunur. Önemli olan bireylerin güçlü yanlarını kolektif bir şekilde bir araya getirmesi ve zayıf yanların kolektif bir çabayla giderilmeye çalışılmasıdır. Bu nedenle eleştiri-özeleştiri mekanizması olabildiğince transparan ve etkili biçimde yürütülmeli, kişi her anını örgütleyerek ve örgütlenerek geçirmeli ve ilerlemeci olmalıdır.

Film Tanıtımı: Ptemkin Zırhlısı

Sergey Ayzenştayn'ın ellerinde hayat bulan bir diğer eski sessiz filmle daha zirveye doğru yaklaşıyoruz. 1925 Sovyetler Birliği yapımı olan Potemkin Zırhlısı (Bronenosets Potyomkin); Ekim Devrimi'nin provası niteliğinde 1917'de gerçekleşen Potemkin Zırhlısı Ayaklanması'nı konu almaktadır. Devrim propagandası filmi olarak hazırlanan bu yapım 1958 Belçika Dünya Fuarı'nda tüm zamanların en büyük filmi olarak da gösterilmiştir. Türü dram, historical olarak geçen film Çarlığın despot, gerici egemenliğinin altında açlığa, katliamlara, yoksulluğa nasıl mahkum edildiğini anlatır. Filmin kahramanları ise Ekim Devrimi'nde önemli bir yer tutan Potemkin adlı zırhlı savaş gemisinde zorunlu askerlik görevini yerine getiren, savaştan ve açlıktan bitap düşmüş, öfke ve isyan duyguları ile dolu deniz piyadeleridir. Filmde ayaklanan halkın katlediliş sahneleri içimizi burkarken, yeni bir günün şafağının Çarlık Rusya'sının her yerinde doğduğunu bizlere kanıtlamaktadır. Ayaklanan askerler, devrime katılır ve sınıf kardeşleri ile özgür yarınlar için birlikte dövüşmeye başlar. Heyecan ve derslerle dolu bu filmi keyifle izleyeceğinizi düşünüyoruz.

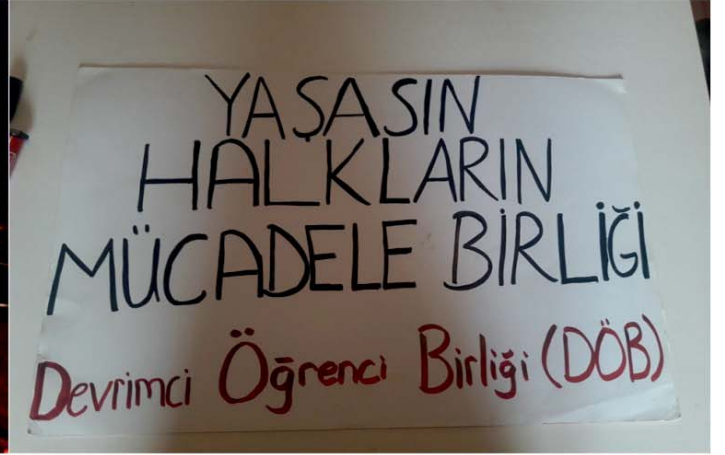
Antep'ten Bir DÖB'lü

Pratik Faaliyetlerimizden Kesitler

#Adana 'da #1EylülDünyaBarışGünü Atatürk Parkı'nda kutlandı. Devrimci Öğrenci Birliği olarak dövizlerimizle ve bayraklarımızla alandaydık. Halklar Arası Barışa Evet! Sınıflar Arası Barışa Hayır! Barış, Emegın İktidarı Aldığı Gün Gelecek!

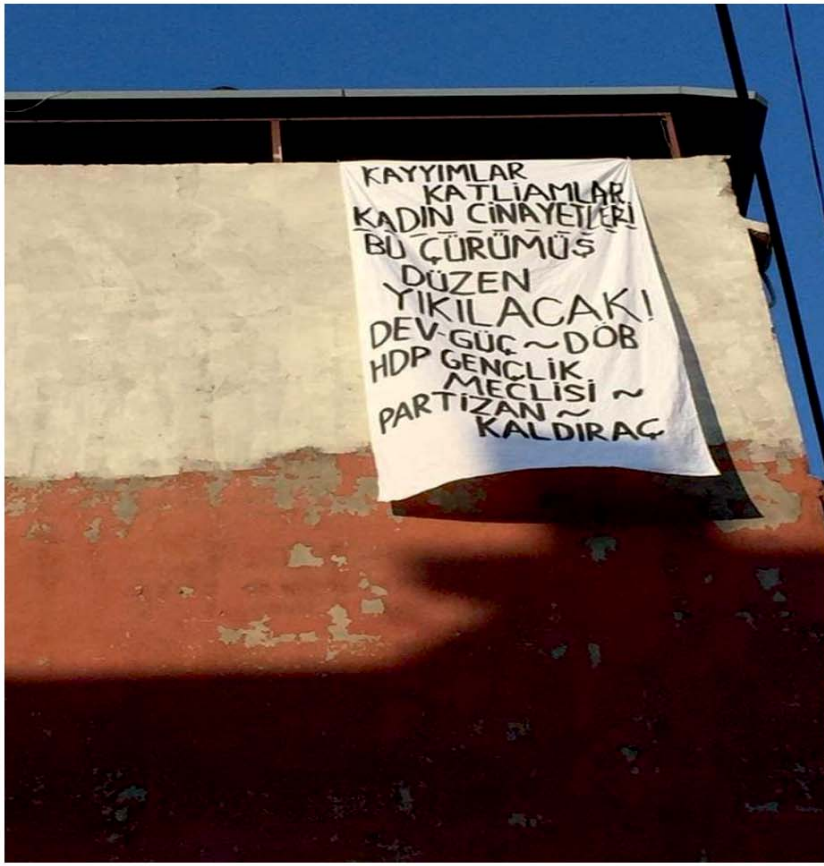

İstanbul/ Kadıköy sokaklarında kayyumlara ve devletin saldırılarına karşı günlerce eylemler düzenlendi. Gençliğin yoğun olarak katıldığı eylemlere Devrimci Öğrenci Birliği olarak bizler de dövizlerimizle katıldık.

İstanbul'da kayyumlara karşı Gençlik Örgütleri ile birlikte ortak pankart çalışması yaptık.

Antakya Armutlu mahallesinde Kayyımlara, Katliamlara, Kadın Cinayetlerine karşı Devrimci Öğrenci Birliği ile diğer siyasi kurumlarla ortak pankart çalışması yapıldı. Bu Çürümüş Düzen Yıkılacak!

Kayyumlara karşı Ankara'da gençlik örgütleri tarafından Ankara'nın merkezi yerlerinden Çankaya'da pankart asıldı.

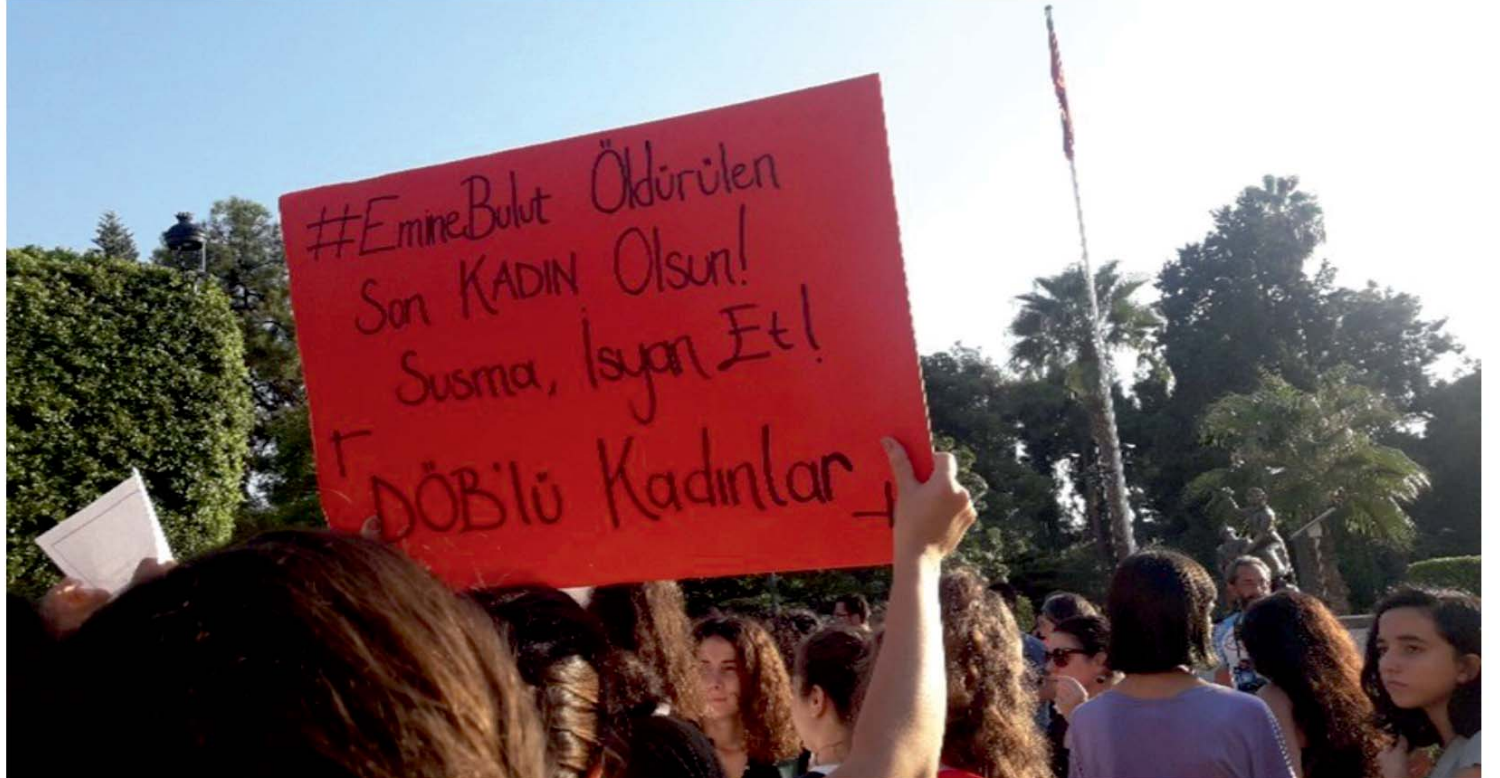
Kırıkkale'de eşi tarafından katledilen Emine Bulut için Adana Yeşilyurt Mahallesi'nde DÖB'lü Kadınlar olarak yazılama çalışması yaptık.

Adana Atatürk Parkı'nda Kadın Meclisleri'nin çağrısıyla Emine Bulut ve diğer kadın cinayetlerini protesto amaçlı basın açıklaması düzenlendi. DÖB'lü Kadınlar olarak "Dünyaya Başkaldırıyoruz, Çünkü #Ölmekİstemiyoruz" dedik.

Adana'da DÖB'lü Kadınlar tarafından halk otobüsünde katledilen kadın Emine Bulut ve diğer kadın cinayetlerini, şiddeti, tacizi-tecavüzü engellemek için örgütlenmek ve mücadele etmek gerektiğine dair ajitasyon yapıldı. Ardından üzerinde "Emine Bulut öldürülen son kadın olsun, susma, isyan et!" yazan döviz Adana'nın merkezi bir noktası olan Duygu Cafe'ye bırakıldı.

DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ

Kürt Halkının Onurunu ve Iradesini Ayaklar Altına Almaya Çalışanlara Karşı Kavgayı Büyütelim!

dobirligi68

dobirligi68

DOBirligi